

Tình

(truyenngan.com.vn – Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Em làm gì khi đã phải lòng anh – người mà một ngàn tám trăm hai mươi chín lần không được!

Anh.

Tôi thích cà phê! Một thứ đồ uống độc đáo mang hương vị kì diệu, tinh tế đến quyến rũ. Dư vị đắng chan chát xen lẫn cái ngọt nhàn nhạt cứ lưu luyến đọng lại trong tôi. Hệt như cô người yêu đồng hành luôn bám theo từng nụ, không thể cưỡng lại. “Tình” cũng từ đó mà chào đời, quán café bé nhỏ, duyên dáng bên hồ nước trong xanh, “cô đơn” ở một góc phía Tây thành phố. Trái ngược hẳn với ồn ào vốn vãi của cuộc sống ngoài kia, ” Tình” lạc lõng như một thế giới khác- lặng lẽ và mang bao niềm bình yên. Tôi thích ngắm màu nước sóng sánh đậm đà của mỗi ly cà phê mà tự tay mình pha chế cho khách, hay bí mật chú ý cái gật đầu tâm đắc của khách hàng khi thưởng thức. Điều đó làm tôi cảm thấy rất thỏa mãn.

Một buổi chiều nắng gắt lạ kỳ của Tháng tám, tôi tự thưởng cho mình một ly cà phê đá bên cạnh chiếc bàn mây nhìn ra phía hồ nước êm đềm. Mặt hồ thu lẫn lẫn gió thổi, yên ả và trầm lặng như người ấy- cô gái của tôi. Người đã bỏ đi, chạy theo ước mơ bên trời Tây xa xôi kia. Tôi đã rất giận cô ấy, từng có cảm xúc như thể mất đi tất cả của một chàng thanh niên 18 đầy nhiệt huyết và xốc nổi. Giờ đây chỉ còn đọng lại những giọt nắng trong veo nơi cuối tâm hồn. Cái gì là của mình thì dù trải qua mưa gió cát bụi, trước sau sẽ vẫn thuộc về mình. Vì thế tôi tin, nếu có duyên, chúng tôi sẽ gặp lại!

Không gian riêng tư chợt bị xáo trộn bởi tiếng mở cửa. Mà chàng trai là tôi đây đã không kịp nhận ra rằng, cuộc sống bình lặng của mình cũng từ đó mà lệch nhịp, xáo trộn theo....

Em

Hải An – là tôi- một cô nhóc lạnh chanh và lấm mồm! Đôi khi còn thêm chút

đanh đá của thiếu nữ tuổi 17 thích gây sự vô cớ. Khác với chị Hải Anh, chị gái yêu quý của tôi, một cô gái rất đúng tiêu chuẩn thùy mị, nết na của các mẹ! Mặc dù tính cách trái ngược, nhưng hai chị em tôi rất thương yêu nhau. Tôi cũng không vì suốt ngày bị mang ra so sánh mà ghen ghét. Tuy nhiên, thỉnh thoảng tôi vẫn bị chạnh lòng và đố kỵ với chị ấy. Cho dù tôi ngàn lần biết như thế là không tốt. Ai lại đi ganh tị với chị gái, chỉ vì mình không giống chị- giỏi giang và ngoan hiền. Mà tôi cũng có học dốt đâu, đường đường là lớp phó học tập cơ mà, tôi chỉ kém chị khoản dụ dằng thôi. À không, là khác biệt! Khác biệt tạo nên con người. Không ai phải nhất thiết giống ai cả, tôi là chính tôi, tôi đâu cần là phiên bản của người khác. Kể cả người ấy có thân thiết với bạn đến mấy đi nữa. Hoa hồng là hoa thì vẫn thuộc họ cây dấy thôi!

Tôi thích lượn lờ và khám phá khắp các góc ngách của thành phố. Hôm nay cũng vậy, lang thang qua các con đường, tôi bị cuốn hút bởi ngôi nhà nhỏ xinh xinh bên hồ nước. Chẳng hiểu điều gì cứ thôi thúc tôi tiến về nó. Mà mãi sau này tôi mới biết, là định mệnh mang tôi đến- hết như đám mây cứ bồng bênh trôi, chợt trời nổi gió, sà xuống nơi anh...

Gặp gỡ

Một cô nhóc học cấp 3 bước vào, tôi đoán thế vì em mặc đồng phục, vai mang balo Petshop, đeo tai nghe và vừa đi vừa lẩm bẩm một câu hát nào đó. Trông em tôi chột có cảm giác rất lạ mà tôi không thể diễn tả nổi! Thế nào nhỉ, em nổi bật và lạ lẫm với không gian ở đây. Mọi người đến với “Tinh” ít nhiều đều mang theo tâm trạng nào đó, họ cần cái lặng lẽ và yên bình này, để suy nghĩ hay hồi tưởng một thứ nhớ nhung. Còn em, một tâm hồn tươi trẻ và mạnh mẽ. Tôi tự hỏi mình: làn gió nào đưa em tới đây? Một không gian buồn như thế này? Nó thôi thúc tôi muốn gần em hơn:

- Chào em! Em muốn dùng cà phê loại nào?- Tôi cố gắng tỏ ra thân thiện

- Em không thích cà phê. Anh có sữa chua hoa quả không?

Một đôi mắt tròn xoe ngẩng lên chờ mong. Tôi thoáng sửng sốt. Cô nhóc vào quán cà phê của tôi rồi đòi sữa chua hoa quả!!! Khi tôi còn chưa hết bàng hoàng và đang tìm cách giải quyết thì em đã lên tiếng trước:

- Anh có thể đền bù cho em bằng cách khác!!!- Cách gì? Tôi nghe thấy giọng mình cất lên mà không kịp kiểm soát

- Cho em tham quan cả ngôi nhà này nhé, em thích chỗ cửa sổ kia kìa- Em vừa nói vừa chỉ tay về phía chiếc bàn tôi vừa ngồi. Không đợi câu trả lời, em đã tung tăng khắp quán cà phê của tôi. Nhìn bóng áo trắng nhấp nhô ngó nghiêng, ra vẻ rất thích thú, tôi chỉ có thể lắc đầu vào bếp mang cho em một tách cà phê giống mình.

Em quay lại chỗ tôi với đôi mắt tinh nghịch, có một chút láu cá trong đó:

- Hì hì, quán của anh đẹp quá! Nhưng hơi buồn!

Tôi mỉm cười mời em: ” Của em đây. Vị khách “đặc biệt”!”. Tôi cố tình nhấn mạnh hai từ cuối làm em phá lên cười vang. Không gian tôi đã gắn bó suốt một năm trời bỗng trở lên rộn ràng theo tiếng cười trong trẻo của em. Tâm trạng hoài niệm xa xôi của tôi cũng biến mất tự bao giờ.

- Em đã bảo không uống cà phê mà anh?

- Quán anh chỉ có duy nhất cà phê thôi!

- Vậy anh mời em ha?- Cô nhóc vừa nói vừa nhấm vài ngụm, rồi tỏ vẻ gật gù như một chuyên gia làm tôi hơi buồn cười.

- Òa, mùi của mạch nha, socola, caramen tuyệt quá!!!

Tôi chột sững lại, phần vì cảm nhận sâu sắc của nhóc, phần vì đã từng có người nhận xét cà phê của tôi như thế: mạch nha, chocolate, caramen, đầy ngọt ngào nhưng cũng không thoát khỏi cái đắng đắng cùng hòa quyện lại, như tình yêu em dành cho tôi. Ở bên kia bán cầu, mỗi lần uống cà phê, em còn nhớ tôi như tôi vẫn nghĩ về em, mỗi giây mỗi phút với những “giọt đắng” lách tách, lách tách rơi hay không?

- O, em nói gì sai sao anh? Vị giác của em là tốt nhất rồi đó!!!

- À, không có gì. Anh đột nhiên nhớ lại một vài chuyện cũ thôi. –Sao tôi lại đi giải thích với em chứ?- Tôi lắc đầu vì suy nghĩ ngớ ngẩn vừa vụt qua.

- Người yêu hả anh???

- Gần thế- Tôi ậm ừ, không muốn em nắm được cảm xúc- Mà sao em lại tới đây? Nơi này không phù hợp với em.

- Làm gì có ông chủ nào đuổi khách như anh! Em thích, em đến!- Em hừ mũi vẻ bướng bỉnh trông mà dễ thương.

- Ô, vậy anh nên vui vì có một cô bé tới quán cà phê của mình và đòi sữa chua hoa quả?

- Hì hì, tại quán đẹp quá!

“Tình”

Từ hôm đấy, trừ học thêm hay bận, còn đâu chiều tối nào em cũng đạp xe tới. Chiếc bàn gần cửa sổ cũng tự nhiên dành cho em tự bao giờ. Lúc quán không có khách, em sẽ ngồi vắt vẻo hát vang cả phòng, mặc kệ tôi kêu la. Bình thường, em yên lặng làm bài tập, thi thoảng cũng bày ra vẻ mặt nghĩ ngợi xa xăm, khua khoắng ly hoa quả dầm của mình. Đúng, là hoa quả dầm sữa chua! Thứ đồ uống bất đắc dĩ xuất hiện ở quán! Sau một lần em xách theo túi hoa quả với mấy lốc Vinamilk, lái nhai đi theo tôi vùi vùi món khoái khẩu “dở hơi” của em. Thế là chiếc tủ lạnh quanh năm làm bạn với cà phê cùng đá, bây giờ có thêm cả đông quả. Cứ cuối tuần, em phải nhặt đầy tủ lạnh của tôi thì mới cười mãn nguyện. Sau vài lần nhắc nhở vô dụng, tôi không nói gì, và em thì vẫn làm theo ý mình. Có những khi thấy tôi mang ra cho em, khách cũng đòi với theo, tôi chỉ có thể chiều khách, còn em thì te tởn trêu chọc lại tôi.

Em hiếu động và vui tươi! Từ khi em đến, “Tình” không còn cái vẻ buồn bã vốn có của nó nữa. Tiếng chuông gió leng keng mà em treo khắp nơi, rộn ràng đượm nắng. Hay vài giỏ hoa lan em để trước cửa, tỏa sắc cả căn phòng. Em dần dần mang tới nơi đây một vài thứ nho nhỏ, nhưng cũng đủ để “Tình” của tôi đổi thay. Tôi không rõ việc mình dung túng cho em, làm đảo lộn không gian nơi đây là đúng hay sai? Nhưng tôi biết, không chỉ có “Tình”, tôi cũng vui vẻ và cởi mở hơn. Những hình ảnh về cô ấy và cuộc tình dang dở không còn lẻo đẻo theo tôi hàng ngày. Thi thoảng, ánh mắt tôi cũng bất chợt dừng ở cô nhóc đang cầm cúi nghịch ngợm kia. Em tinh nghịch với mái tóc ngắn ngang vai, nụ cười má lúm luôn rạng rỡ, tràn đầy sức sống. Như làn gió

mới mát lạnh, len vào “Tình” của tôi tự khi nào?

Chúng tôi thường trò chuyện với nhau, không chủ đề nhất định. Phần lớn em hỏi, tôi trả lời, em nói, tôi bình luận. Thế mà mới có ba tháng, cả tôi và “Tình” đã quen với cái giọng lạnh lạnh len vào từng góc ngách của em. ” Hôm nay em bị cô gọi lên kiểm tra miệng đấy!” ” Anh Huy này, anh nghĩ có ma không?”, ” Đây, trên đường tới đây, em nhìn thấy một người ăn mặc rất kỳ quái”, ” Sáng nay em bị ghi sổ đầu bài vì nói chuyện anh Huy à, mẹ sẽ mắng em chết mất”.... Cứ thế, em nói với tôi mọi việc, mọi suy nghĩ trẻ con nhưng cũng đầy cá tính của em. Còn tôi, tôi đã dần coi việc lắng nghe và giải đáp em là đương nhiên. Và em, em cũng đã nhẹ nhàng bước từng bước vào cuộc sống của tôi như thế, từ một cái đẩy cửa khẽ khàng kia...

Gió lạnh

Hôm nay Hà Nội đón đợt gió mùa đầu tiên tràn về, có lẽ vì thế mà “Tình” vắng khách, nhưng đúng giờ, cô bé vẫn bước vào với cái khăn to xù, thu mình trong chiếc áo khoác bông rộng.

- Lạnh quá anh Huy ơi! Thích thật đấy!- Cô hít hà và cười thật tươi, hai lúm đồng tiền lấp ló

- Lạnh thế sao còn tới?- Huy nói vọng ra

- Hừ, người ta có cái này mang tới chứ bộ- Hải An trèo lên ghế, cố kiểng chân với tay lên cửa sổ- Anh nhìn này, đẹp không, em tự làm... AAAAA

- Làm gì mà hét to thế?- Huy vừa đỡ cô, vừa trách móc.

- Em...em... – Chẳng biết tại cái lạnh đầu mùa hay tại trái tim của cô gái tuổi 17 đang loạn lên, mà An lắp bắp. Cái miệng phát hai tư trên hai bốn bốn đình công không biết nói gì. Chớp chớp đôi mắt, cô cũng vừa bỏ qua sự mất bình tĩnh của chàng trai bên cạnh.

- Sao không chờ anh ra, cứ tự mình làm liều!

- Em muốn cho anh bất ngờ mà! Đẹp không anh?

- ...

- Dreamcatcher đấy! Chắc anh không biết đâu. Nó giúp...

- Anh biết, mang đến những giấc mơ ngọt ngào- Huy xoa đầu cô nhóc, cười hiền

- Oa, sao anh biết hay vậy? Em thấy chỉ tụi con gái mới chú ý tới mấy cái này thôi. Hay là.... là ... đã từng có người...- An không nhận ra rằng, giọng cô vừa chững lại, nhỏ dần, nhỏ dần...

Không gian im ắng chợt bao trùm hai bóng hình bên khung cửa sổ, ngoài trời, gió vẫn thổi vù vù, xô mạnh vào kính, bật ngược lại. An không dám thở mạnh, cô vừa mong chờ anh đáp lại, nhưng cũng hy vọng anh đừng đưa ra câu trả lời, cô sợ, sợ phải nghe thấy điều mình không muốn nghe. Cô bất ngờ phát hiện, thì ra mình đã quan tâm anh ấy nhiều đến vậy. Thấy lũ con gái ở lớp làm Dreamcatcher tặng bạn trai, cô cũng liền một tuần ngủ muộn vì nó. Ba tháng quen anh, cô chưa từng thấy anh dắt ai về, hay nhắc đến tên một cô gái nào đó. Cô cứ tưởng...

Còn Huy, anh sững sờ, không phải vì nhớ tới cô gái nào đó, mà là ngạc nhiên. Bởi, anh đã quên cô ấy từ khi nào? Cô gái chiếm trọn những năm tháng tuổi trẻ của anh. Đã bao lâu rồi cô ấy không còn xuất hiện trong suy nghĩ của anh nữa?

- Uh, cô gái mà anh yêu.

An thấy tim mình như hẫng một nhịp

- Òa, thế mà anh giấu em suốt từ ấy tới giờ, phải phạt mới được!- Cô nghe thấy giọng mình cất lên, vẫn đùa vui như thường ngày, mà sao cô lại chua xót thế?

- Anh và cô ấy chia tay rồi, cô ấy đi du học.

- À... Anh, anh còn yêu chị ấy nữa không?- Cô nín thở chờ đợi

- Anh không biết nữa. Anh vẫn luôn nhớ về cô ấy, anh cũng không quên được ngày cô ấy bỏ anh đi. “Tình” chính là nơi anh và cô ấy chia xa

Cô nghe mà xót xa trong lòng, người đàn ông tốt như anh, sao lại có người nhẫn tâm bỏ rơi anh như thế chứ? Thảo nào mà “Tình” lặng thế. Thì ra. Không gian không phải mang nỗi sầu vốn có, nó chỉ phản ánh tâm trạng buồn bã nhớ nhung của con người mà thôi!

Cô cảm thấy ghen tỵ với người đã chiếm được trái tim của anh. Nhưng cô càng hận người ấy hơn. Cô chưa bao giờ nghĩ, hóa ra, khi thích một người, ta còn có thể bỗng dưng ghét bỏ một người nữa –mà thậm chí mình chưa hề gặp mặt!

- Sao tự dưng thù ra như thế?

- Hì, em chỉ đang nghĩ, một người đẹp trai, tốt bụng, khéo tay, lại galang như anh mà cũng bị người ta bỏ. hehe. Cảm ơn chị ấy đã để anh lại cho em!!!

- Con bé này, chỉ được cái linh tinh- Huy véo má cô trêu đùa

-

Noel sớm

Sắp tới Noel, đường phố cũng nhộn nhịp hơn bình thường. Len với cái rét ngọt cuối đông là không khí rạo rực của năm mới gần tới. Cả nhà rộn ràng hẳn lên, phần vì Noel, nhưng chủ yếu là do chị tôi, chị Hải Anh đã về nghỉ lễ. Còn tôi, tôi cũng hân hoan trong niềm vui riêng nho nhỏ của mình... bên “Tình”... và anh.

- Không ở nhà chuẩn bị để mai đi chơi à?

- Không! Em chả thích. Mai em sẽ ở đây với anh!

- Ai cho ở, mai anh có hẹn rồi.

- Hừ, thì em sẽ lẻo đẻo bám theo anh, cho cô bạn gái anh ghen chết đi! – Nhưng ai mà biết được, khéo tôi lại chết trước người ta thì có!

- À, ra là thế. “Tình” ời, mai tao định làm bạn với mày, thế mà có người không thích kìa!!

- Ah. Anh đáng ghét quá!!- Tôi hét lên, tiện tay đá anh cái vì dám trêu tôi

- Úi da, đau quá!

Tôi toan đá anh thêm cái nữa vì cái bản mặt lừa phỉnh kia thì một giọng nói ngọt ngào cất lên: ” Xin lỗi, cho tôi hỏi?”

Ai mà lại đến vào giờ này nhỉ?

” Em...”- Anh Huy bỗng dừng sững sờ, ly cà phê vỡ choang, khói bốc lên nghi ngút. Một dự cảm chẳng lành xuất hiện trong tôi: ” Ai vậy anh?”

Không cần câu trả lời, bởi người đằng sau tôi, không ai khác, người tôi vừa gặp lúc chiều- Chị Hải Anh!!!

Nhìn vẻ mặt bần thần của anh, sự khó xử xen lẫn ngạc nhiên của chị, tôi đã đoán ra phần nào câu chuyện. Ngồi chết lặng tại chỗ, tôi không biết phải nói gì và làm gì trong lúc này. Tiếng anh Huy vang lên, đánh thức tôi: ” Em về nước từ bao giờ?”

- Em vừa về lúc chiều..

- Chị! Anh Huy, đây là chị Hải Anh, người con gái đẹp dịu dàng em vẫn hay kể với anh đấy! Hay quá, hai người quen nhau ạ?

Tôi lau chau cướp lời, nhìn đôi mắt thoáng giật mình, bờ ngõ của anh, tôi không thể hình dung ra, nụ cười của mình méo mó tới mức nào.

- Hì, chị, chị ngồi đi. Anh chị nói chuyện nhé, em về trước đây!

Tôi chạy như bay ra ngoài, gió tạt vào mặt tôi, lạnh toát. Nhưng vẫn không lạnh bằng trái tim tôi lúc này. Người con gái tôi ghét, người mà tôi hận, người mà tôi ngàn lần ghen tỵ, lại chính là chị gái yêu quý của tôi. Trớ trêu thay, tôi, đưa em gái được chị yêu thương nuông chiều, lại đang thầm yêu người yêu của chị. Tôi là người rõ hơn ai hết, chị vì bị ông nội ép buộc, mà phải ra nước ngoài du học. Chị vẫn hay tâm sự với tôi về nỗi nhớ anh đông dài như thế nào, về bí mật chị luôn giấu diếm anh khổ sở ra sao. Còn tôi, tôi phải làm gì? Khi đã phải lòng anh- người mà một ngàn tám trăm hai mươi chín lần không được!

Tôi không đến ” Tình” nữa, tôi dành thời gian rảnh rỗi của mình để đi chơi với lũ bạn. Tôi tránh mặt chị. Không phải tôi ghét chị rồi, mà do tôi không biết phải đối mặt với chị như thế nào. Một tuần nữa chị đi rồi, tôi sẽ trở về cuộc sống trước đây của mình, không có anh, không có “Tình”, không có những buổi chiều buồn chuyện quên giờ về... Thế nhưng, tôi không thể ngăn mình nhớ đến anh. Nỗi nhớ quay quắt không lối thoát, theo tôi mọi lúc, mọi nơi...

Vậy là tròn năm ngày em không đến. ” Tình” cũng xơ xác, ảm đạm theo. Thì ra, không có em, chuông gió leng keng không còn vui tai, giỏ lan không còn khoe sắc, Dreamcatcher vẫn đứng đưa, mà sao tôi không ngủ được. Tôi đã nhận ra mình nhớ em hơn tưởng tượng. Nhớ giọng nói lạnh lạnh vang vọng, đôi mắt láu cá, nụ cười trong trẻo... Tôi nhớ tất cả!!!

Vượt trên cả nỗi nhớ về Hải Anh. Cô ấy đã quay lại, nhưng, tôi đã không còn mong đợi nữa. Giờ thì tôi đã hiểu, điều trớ trêu nhất không phải là bạn luôn luôn mong chờ một người vô vọng, mà là khi gặp được người ấy rồi, bạn chợt phát hiện, hóa ra, cô ấy không phải người bạn vẫn nhớ nhung hàng ngày kia. Gặp lại Hải Anh, tôi rất bất ngờ, nhưng tôi càng sững sờ hơn, vì em là em gái của cô ấy. “Em gái”, hai từ đơn giản sao mà có sức nặng thế, tim tôi nén lại khi chúng lọt vào tai từ em. Bởi tôi không thể lừa dối chính mình, Tôi đã yêu em. Từ những điều giản dị nhất em mang tới cho tôi...Hải Anh và Hải An. Tại sao tôi không phát hiện ra từ những câu chuyện vụn vặt em kể cơ chứ! Tôi cũng không có can đảm đi tìm em, giấu mình trong quán, với những hình ảnh em ủa về liên tục, choán hết tâm hồn tôi. Trước kia, tôi còn hy vọng em mến tôi. Giờ sự thật trêu đùa, em còn có thể chấp nhận tôi không? Người yêu cũ của chị gái!

Tôi rất bất ngờ khi thấy An ở “Tình”. Và sau đó con bé trốn tôi luôn. Không khó để nhận ra, nó cũng thích anh ấy. Người mà nó kể miên man không hết chuyện khi chat với tôi.

Còn tôi, tôi ngạc nhiên hơn khi bắt gặp ánh mắt thần thờ của anh, hướng về phía An. Anh, người con trai tôi yêu thương, nhớ nhung da diết, đang ngồi trước mặt tôi. Và nghĩ về em gái của tôi. Tôi không thể diễn tả được cảm giác của mình lúc ấy. Nuối tiếc, giận hờn, xót xa... Nhưng trên hết, tôi lo cho An hơn. Con bé còn nhỏ, mặc dù lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ, nhưng tôi

biết, trong lòng nó yếu đuối hơn ai hết. Nó chỉ đang cố che giấu mà thôi. Cả tuần nay, nó tránh mặt tôi. Và tôi cũng không biết mình nên làm gì. Giữa anh và An. Tôi phải chọn ai đây? Là một người chị, tôi không thể để em mình chịu ấm ức, đau khổ. Nhưng là một người con gái, tôi có chấp nhận nhìn người mình yêu đi yêu thương người khác???

Ngày mai tôi bay rồi. An qua ngủ với tôi, con bé ôm tôi, lại nũng nịu như bình thường. Nhìn nó ngủ say, tim tôi đau nhói....

Kết thúc

Sân bay Nội Bài 9h sáng, một cô gái đang chào tạm biệt cả gia đình. Cô nhóc bên cạnh, tay cầm vali, nước mắt lã lã. Chị về mấy ngày, mà nó thì trẻ con, lại còn tránh mặt chị. Hôm nay chị đi rồi, nó chỉ có thể khóc.

” Nín nào, chị đi rồi lại về, ở nhà phải nghe lời bố mẹ, chăm ngoan học, giỏi đấy!

Và....., thường xuyên đến ” Tình” nữa!”

Hải An òa khóc nức nở khi chị gái nhắc tới ”Tình”:

” Em xin lỗi chị, em không nên trốn tránh chị, huhu...”

” Em gái mạnh mẽ của chị đâu rồi. Mỉm cười lên nào. Hãy làm theo trái tim mình mách bảo, đừng ngại ngần gì em nhé!”

” Không đâu, anh ấy là anh Huy, không được!”

” Ngốc à, chị chỉ quay lại tìm anh Huy nói vài chuyện thôi. Bên đấy, có người đang chờ chị rồi!”

” Chị nói dối em! Em không tin đâu. ”

” Chị có thể gạt em, nhưng em không thể dối lòng mình được. Chị và a Huy đã chia tay rồi. Em không cần áy náy. Hãy làm gì để sau này em không hối hận!”

Ở góc kia, một chàng trai chạy khắp nơi tìm kiếm, ” 9h sáng nay An bay, nó

đi du học với em!” Tin nhắn chuyển đến lúc sáng như sét đánh ngang tai. Không thể! Anh không thể để em cứ thế mà đi được. Huy dùng tốc độ nhanh nhất tới sân bay! Trong đầu anh bây giờ là hình ảnh cô bé tinh nghịch, xuất hiện ở mọi góc cuộc sống của anh, như một thước phim chạy chậm. Điều nuối tiếc nhất không phải sự mất đi, mà là bạn chưa từng cố vươn tay ra giữ....

9h05’, Huy đau khổ ngồi thụp xuống đất. Bóng áo trắng lướt qua, dừng lại: ” Anh Huy, chị Hải Anh vừa đi rồi!”

Không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra, Huy kéo mạnh An vào lòng.... Anh không thể để mất An thêm “lần nữa”... Cô gái của anh....

” Hãy làm theo trái tim mình”- An lẩm nhẩm, đôi tay bé nhỏ vòng ra phía sau, nước tràn khóe mi xinh đẹp,

.....

..... ” Nhất định phải hạnh phúc, những người tôi yêu thương!”

Phương Kun (Smilepa)